

KONGESTENEN 3

FIORON

Hanne Lykke Rix

Dette er en læseprøve af *Fioron - Kongestenen 3*

Fioron - Kongestenen 3

Hanne Lykke Rix

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN | 978-87-7171-291-9

Redaktør | Rasmus Lund Nielsen

Illustrator | Thomas Rix

Omslagsillustrator | PN•CREATE v/Peter Nielsen

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

KONGESTENEN 3

FIORON

Hanne Lykke Rix

DreamLitt

I samme serie

Ellin

Miralins datter

Til alle de fantastiske, skøre, grænseoverskridende og vidunderlige børn og unge, som har inspireret mig i tidens løb, ikke mindst mine egne fire børn. I har på alle måder været den største forhindring for – og den vigtigste årsag til – at denne historie blev skrevet.

OKENOS

OG DETS NABOLANDE

1. FLUGT

Dybt i hjertet af Furiens vidtstrakte skove, fjernt fra alle menneskers veje og stier, herskede en fredelig, men travl sensommerstemning. Sol og vind blev filtreret gennem mange lag blade på de høje træer, og de eneste lyde, der hørtes, var fuglenes kvinden, insekternes summen og den svage raslen i skovbunden af mange små væsener, som var optaget af at samle forråd til den kommende vinter.

En hjort med sin kalv græssede roligt langs et vandløb, der strømmede gennem en lille lysning fyldt med dansende solpletter. Over deres hoveder sprang en flok røde egern lystigt fra træ til træ.

Med et løftede hjorten sit elegante hoved, drejede ørerne fra side til side og lyttede opmærksomt. Kalven holdt også op med at græsse og betragtede afventende sin mor. Så satte de pludselig begge i løb og forsvandt i lange spring ind i krattet.

De små egern standsede deres leg og kiggede sig omkring. I det fjerne lød en knasen i underskoven af noget tungt, som langsomt nærmede sig. Forskrækkede pilede også de i skjul sammen med resten af skovens smådyr, og lidt efter kom en klodset skikkelse til syne i udkannten af lysningen. Det var ikke et væsen, som nogensinde før var blevet set på dette sted, og det slæbte sig hen ad jorden med en stønnende, klagende lyd, som om det var døden nær af anstrengelse. Dets hoved var dækket af en lang, grålig filtret manke, og den kluntede krop hang ligesom i laser.

Et par store fugle skræppede forskrækket og flaksede op i den nærmeste trætop, hvorfra de skældte ud på den fremmede skabning, som forstyrrede middagsfreden. Men væsenet nede på jorden ænsede dem ikke. Det kravlede langsomt gennem lysningen, stødte ind i en trærod

og væltede omkuld i brændenælderne, hvor det lå længe og gispede højlydt. Så hævede det sig som ved en sidste kraftanstrengelse op på alle fire og kravlede fremad, til det nåede hen til vandløbet, hvor det lod hele sit forpjuskede hoved falde ned i vandet. Det drak, og det drak, og indimellem udstødte det en høj hulkende lyd. Det drak, til det kastede alt vandet op igen, og så drak det noget mere. Til sidst sank det sammen og blev liggende som død i vandkanten.

Falk drømte, at han gik gennem en have, hvor modne frugter hang fristende på træerne omkring ham. I græsset var der bredt duge ud, fyldt med den dejligste mad. Tærter og postejer, nybagt brød og kager, overdådige desserter pyntet med friske bær.

Han rakte hånden ud for at tage et æble fra en gren, men en usynlig mur forhindrede ham i at få fat i det. Han prøvede igen og igen, men uden held. Så faldt han på knæ i græsset foran de lækre retter for at spise af dem, men igen forhindrede noget ham i at nå dem. Hans tarme skreg af sult, men hans hænder greb forgæves i luften efter maden. Fortvivlet kastede han sig fremad for at komme hen til al den dejlige mad, men en kold hånd greb fat i hans fod og trak ham tilbage.

Så vågnede han med et sæt.

Han lå i kanten af en lille bæk med hovedet nede i græsset og den ene fod ude i det kolde vand. Han havde en hæslig smag i munden, og hans hånd lå i en pøl af et eller andet klistret. Så huskede han, at han havde kastet op. Det var nok alt det græs, han havde spist tidligere på dagen i et forsøg på at dæmpe den værste sult. Med en stønnen satte han sig halvt op for at vaske maveindholdet af hænderne. Så strøg han sit filtrede hår væk fra ansigtet og jog fingrene ind i en stor brun skovsnegl, der kravlede i det. Han var lige ved at kaste op igen. Med

en kraftanstrengelse dyppede han hele hovedet i vandet, vaskede håret og skyllede munden.

Det smertede i hele hans krop. Hans ryg var stiv som et bræt af at ligge på jorden, og det gjorde ondt alle mulige steder, som han indtil for kort tid siden slet ikke havde vidst eksisterede.

Falk betragtede sit spejlbillede i bækken. Det var hæsligere end nogensinde. Hans hår var én stor filtret manke fuld af blade og kviste – og åbenbart det, der var værre. Hans tøj hang i laser, og han var fuld af sår og rifter og blå mærker. Han klaskede arrigt hånden ned i spejlbilledet, så det forvandlede sig til bølger og ringe i vandet.

Hvor mange dage han havde løbet og tumlet af sted, anede han ikke, men han havde ikke spist noget, der for alvor kunne mærkes i maven, siden han forlod Egeborg, og hans mave var som en lille hård knude af sult. Voklende forsøgte han at komme på benene, men det svimlede for ham, og han kunne mærke, hvordan blodet løb væk fra hovedet. Han var nødt til at sætte sig ned igen for ikke at besvime. Nej, det gik virkelig ikke længere uden at få noget i maven.

Han så sig undersøgende omkring. Der måtte være nogle spiselige urter eller rødder et eller andet sted i nærheden. Lidt nytte måtte det da gøre, at han havde læst alle de bøger, skønt – tænkte han bittert – de ikke havde lært ham ret meget om at klare sig i den virkelige verden.

Han kiggede tankefuldt ned ad sine svidende håndled og hænder, som var fyldt med små blister, og kom i tanke om de brændenælder, han var kravlet igennem på vej hen til bækken. Brændenælder kunne vel bruges i mangel af bedre, selvom han ikke havde ild til at koge dem over.

Falk kravlede tilbage til klyngerne af brændenælder, rev en håndfuld af, proppede den i munden og prøvede på ikke at tygge for meget. Det lykkedes ham at få spist en del, før det begyndte at svide og gøre

ondt. Så skyndte han sig tilbage til bækken igen og drak en masse vand, men lidt mere forsigtigt nu. Vand var godt, ja bedre end mad, når det kom til stykket. Tørsten var trods alt værre end sulten.

Men nu kredsede hans tanker alligevel igen om det overdådige festmåltid, der var blevet serveret til høstgildet på Egeborg den aften, han var stukket af hjemmefra, og hans tænder løb i vand ved tanken om den helstegte hjort, han i protest havde nægtet at spise noget af. Havde han dog bare været besindig nok til at tage noget af maden med. Men han havde slet ikke tænkt den aften. Overhovedet ikke. For én gangs skyld havde han bare handlet, og han havde været så rasende, at han hverken havde fået mad, ekstra tøj eller så meget som en kniv med. Intet andet end Kongestenen havde han sanset at smide i tasken, og den var så sandelig ikke til megen nytte nu.

Vrøvl! Vel var den så! Den var til den nytte, at hans far ikke havde den og ikke kunne få fat på den. Og derfor måtte han så langt væk som muligt, så hurtigt som muligt. Så langt bort, at ingen nogensinde kunne finde ham.

Når det kom til stykket, anede han ikke engang selv, hvor han var, og han ville ikke kunne finde hjem igen, om så han ville. Siden sin flugt havde han bare løbet og løbet gennem skoven på må og få, somme tider ad stier og somme tider gennem tæt krat. Ja, løbet, det var måske lige lovlig meget sagt. I starten havde han højst løbet et par minutter ad gangen, måske kun sekunder, og så havde han været så udmattet, at han følte, han var ved at dø. Så havde han gået lidt og så løbet lidt igen, selvom det gjorde ondt i hele kroppen og føltes, som om lungerne var ved at blive slået ud af brystet på ham. Men han havde nægtet at lade sig stoppe af sit slatne, fede, uduelige korpus, så han var bare fortsat i timevis, indtil han var så udmattet, at han faldt

gispende og stønnende om på jorden, mens hele hans krop var ved at eksplodere, og han ligefrem græd af udmattelse og afmagt.

Hvor han dog foragtede sin egen svaghed. At han ikke var som Ørn, der kunne løbe ubesværet i timevis, som altid havde det rigtige udstyr med, og som ville have moret sig kosteligt, hvis han havde kunnet se sin lillebror nu ...

Hver gang Falk havde ligget på jorden og pustet ud, begyndte tanker og billederne at kværne rundt i hovedet på ham: Ørn, som satte forlovelsesringen på fingeren af Ellin. Ørn, som bøjede sig og kyssede Ellin på kinden. Ørn, der dansede med Ellin, den perfekte måde, deres kroppe passede sammen på, når de gled hen over dansegulvet ... Og Flod, som hovent og selvsikkert, ja ligefrem stolt fortalte, hvordan han havde forrådt familien.

Billederne var så uudholdelige, at Falk ikke kunne blive liggende ret længe ad gangen. Raseriet havde drevet ham af sted, videre og videre. Kun når han pressede sig selv til at fortsætte ud over sine grænser, når smerterne i kroppen fyldte det hele, og hans hoved var ved at sprænges, var der ikke plads til de hæslige tanker.

Han huskede ikke, hvor længe han var blevet ved på den måde den første dag af sin flugt, før han var faldet i søvn midt i skoven. Måske havde han simpelthen mistet bevidstheden, mens han tumlede af sted gennem den tætte tåge. Men så snart han var vågnet, havde han været nødt til at fortsætte. Dag og nat var gledet over i hinanden, men nætterne var dog de værste. Der var skræmmende mørkt i skoven om natten, og når månen ikke skinnede, kunne man ikke se en hånd for sig. Stilheden var intens og på samme tid fuld af uhyggelige lyde, og der var øjne overalt. De første nætter havde det også været tåget og klamt. Hans tøj havde været dyngvådt, og han måtte famle sig frem gennem den tætte underskov, mens han rystede af kulde. Hvis ikke

han havde været så rasende, var han måske død af skræk, men nu blev det nok nærmere sulten og tørsten, der gjorde det af med ham. Han havde spist lidt bær og nogle vilde frugter og nødder undervejs og drukket af et mudret vandhul i ny og næ, men hans mave skreg alligevel af tomhed, og hele tiden var han forfærdeligt tørstig. Men hans raseri havde brændt med usvækket kraft, og det drev ham fremad, fremad ...

Nu lod det dog til, at han omsider havde været så heldig at støde på rent drikkevand, og det føltes godt i maven. Falk formede hænderne til en skål, løftede lidt af det klare vand op og drak endnu en slurk. Han havde aldrig før tænkt over, at vand havde en smag, men det havde det. I den sidste tid havde han drukket vand, som smagte råddent, vand, som smagte af jord, vand, der smagte af mug samt diverse andre mere eller mindre ubehagelige varianter. Men dette vand smagte sødt, friskt og en lille smule af jern.

Han så sig omkring i lysningen og fik øje på nogle lysende orange prikker i buskene på den anden side af bækken. Hans håb steg, mens han trådte fra sten til sten over vandet og gik hen til de lave buske. Mellem bladene sad tætte klynger af små orange bær. Han kendte dem godt, de hed gåsebær, og på Egeborg plejede de at søde dem med store mængder honning, men nu ligefrem proppede han sig med de syrlige godbidder og syntes aldrig, han havde smagt noget mere himmelsk.

Solen varmede ham på ryggen, mens han plukkede og spiste og plukkede og spiste. Den tørrede hans våde tøj, der hang og klistrede til kroppen, og for første gang siden han løb væk fra Egeborg, følte han et øjeblik fred. Han fyldte lommerne med bær og vendte så tilbage til vandet igen og drak, roligt og nydelsesfuldt.

I det samme blev freden forstyrret af en melodistump i hans hoved. Den havde plaget ham uafsladeligt under hele hans flugt – en per-

fekt underlægningsmusik til de provokerende billeder, han havde så svært ved at skubbe væk. Selv når han holdt sig i bevægelse, blev melodien ved med at forfølge ham, tilpassede sig rytmen af hans skridt eller hans gispende åndedræt. Det var en kendt dansemelodi, som var blevet spillet som den allerførste til det forfærdelige høstgilde. Ørn havde gået omkring på Egeborg i flere uger inden festen og fløjtet den på en sindssygt irriterende måde. Især når Falk var i nærheden.

Falk udstødte en rasende ed og kom omsider på benene igen. Han kunne ikke blive her, han måtte videre! Med et hæst brøl satte han i kluntet løb hen langs vandløbet, til han nåede enden af lysningen, hvor han forsvandt ind i skoven uden at ænse, at et lille rødt egern forskrækket sprang gennem luften lige over hans hoved.

Lyden af Falks tunge, knasende skridt og indædte kamp mod den tætte underskov kunne høres, længe efter at han var forsvundet, men omsider sænkede freden og stilheden sig atter over den lille lysning.

Desværre kunne Falks fysik på ingen måde leve op til hans vrede, og han vidste, at han var et ynkeligt syn, når han kæmpede sig af sted gennem den vilde underskov, bleg og svedende, tyk og slap, møgbeskidt og fyldt med blødende rifter og skrammer. Derfor vekslede hans følelser imellem et ubændigt had, som var rettet mod alle dem, der var skyld i, at han var blevet sådan, og en sønderknusende selvforagt. Mere end noget andet hadede han sin egen svaghed. Og når han græd af selvmedlidenhed, udmattelse og sult, græd han lige så meget af skam over, at han gjorde det.

Nogle gange blev det hele så vanvittigt inde i hovedet på ham, at han var nødt til at dunke det hårdt ind i et træ for at slukke for alle tanker og følelserne. Men det hjalp aldrig ret længe ad gangen. Og så var der ikke andet at gøre end at komme videre. Væk, længere væk!

Nu trak han op i rygsækken, der hang og bumpede imod hans ryg. Bump. Bump. Den fordømte sten! Måske skulle han bare skille sig af med den? Den vejede lige så meget som en gammel egetræsstub – han var sikker på, at han havde blå mærker på ryggen der, hvor den dunkede imod. Og taskens remme skar ham i skuldrene, når han bevægede sig. Næste gang han kom til et dybt vandhul, ville han måske smide Kongestenen i.

Det havde været nemt at få fat på den. Alt for nemt. Hvordan det sådan uden videre havde kunnet lade sig gøre, fattede han stadigvæk ikke, når han tænkte på, hvordan hans far vogtede som en drage over sine skatte. Men måske var det, fordi Falk havde været så ude af sig selv af raseri, at han havde været fuldkommen ligeglad med alt? De kunne jo bare slå ham ihjel, hvis de ville! Eller tæske ham sønder og sammen. Det havde han prøvet så mange gange før, så det var ikke nogen særlig skræmmende tanke.

Først havde han bare raset oppe på værelset om aftenen, efter at vagterne havde slæbt ham bort fra festen, smidt ham derind og låst døren. Så vidt han huskede, havde han kastet sig mod væggene og brølet fuldkommen uhæmmet, indtil hans stemme var blevet til en hæs hvisken, men det stod alt sammen lidt som i en tåge for ham.

Senere, da hans kræfter var brugt op, var han blevet lidt roligere. Musikken og larmen fra festen kom stadig strømmende op ad trappen nede fra hall'en, og der lød råbende fuldmandsstemmer ude fra haven. Han havde slået skodderne fra vinduet for at mærke den kolde regn mod ansigtet og var blevet stående længe foran det, mens han tænkte på sin far og på Ørn og ja – også på sin mor og sine søstre. Det havde gjort ham mere klar i hovedet, og hans vrede var langsomt blevet erstattet af et iskoldt had.

Endnu senere havde han hørt sine forældre komme op ad trappen

og gå forbi døren til hans værelse. Flods latter rungede fordrukkent og uhyggeligt ude på gangen, og Falk havde proppet fingrene i ørerne og lukket øjnene, indtil han var sikker på, at de var forsvundet ind i Flods gemakker. Føj! Han spyttede på jorden ved tanken.

Og så var det, at hans tanker pludselig var begyndt at kredse om Kongestenen. Nogen burde fjerne den, så hans far ikke kunne udnytte dens magt! Flod havde i forvejen al for megen magt – magt og kontrol med alt, hvad der rørte sig på Egeborg og i hele Furien. Men selv dét var åbenbart ikke nok for ham. Nu ville han også til at herske over hele Okenos, og det var *hans* syge hjerne, der var skyld i, at kongsgården var blevet besat, og at kong Miros var død. Og måske også dronning Nora.

På dette tidspunkt i Falks overvejelser var vreden igen begyndt at syde og boble i ham. Han sad midt på gulvet i sit værelse, mens tankerne om alt det, der var sket tidligere på aftenen, overmandede ham. Det havde næsten føltet som et fysisk angreb, som om værelsets vægge rykkede sammen omkring ham, og rummet blev mindre og mindre, mens billederne fra høstgildet trængte sig ind på ham: hans forældre, der svævede rundt på dansegulvet, så flotte og elegante, så ophøjede og beherskede. Flods selvglade ansigt, mens han holdt sin tale for selskabet og afslørede sine planer om at tage magten over hele Okenos, så sikker på sin sejr og overbevist om, at alle andre var dummere end ham og kunne manipuleres og styres fuldkommen efter hans forgødt-befindende. Og tilsyneladende havde han ret, for han havde sit publikum i sin hule hånd. Flod var dirigenten, og alle andre spillede efter hans mindste vink. Alle undtagen hans yngste søn. Taberen. Falk.

Falk havde jo så inderligt håbet, at der var én person, foruden ham selv, der havde mod til at stå uden for Flods menageri. Et lille flagrende håb, som var vågnet i hans hjerte i løbet af den forgangne sommer.

For der var sket et mirakel på Egeborg. Et pust af forår fra den virkelige verden var trængt gennem de tykke vægge og havde forvandlet den stillestående luft og dystre stemning i borgen med sine friskhed. Selv fæstningen omkring Falks hjerte var blevet alvorligt beskadiget af det glade lys, der ligesom strømmede ind gennem alle revner og sprækker og vækkede alting til live. Men han havde åbenbart taget grusomt fejl. Selv kusine Ellin kunne ikke i længden modstå det kvælende mørke på Egeborg.

Og så var han blevet overmandet af de værste af alle billederne fra festen: Ørn og Ellin, der dansede sammen. Det lille smil på Ellins læber, det henførte udtryk i hendes øjne, hendes slanke hånd på Ørns stærke skulder. Ørns arm, der lå tæt rundt om hende, mens han bøjede sig over hende og hviskede noget i hendes øre. Ellin, der vendte hovedet og så på Falk et kort øjeblik for så hurtigt at se væk igen, men ikke hurtigt nok til, at han ikke havde nået at se ubehaget og væmmelsen i hendes blik. Ørn, der smilede triumferende og hovmodigt, mens Flod stod i baggrunden og gned sig i hænderne, tilfreds med at endnu en af hans snedige planer var lykkedes.

Det var begyndt at bruse så voldsomt for Falks ører ved tanken, at det overdøvede lyden af regnen, der slog ind i hans værelse gennem det åbentstående vindue. Var han den eneste i hele verden, der ikke havde vidst noget om forlovelsen? Hvordan kunne han have været så blind? Så dum, så naiv? Han sprang op fra gulvet med et brøl.

Han ville løbe sin vej! Han ville tage Kongestenen fra sin far, og han ville flygte langt, langt væk og aldrig komme tilbage igen. Og han mente af hele sit hjerte, hvad han havde råbt til sine forældre foran alle gæsterne nede i festsalen: Han ville aldrig se nogen af dem for sine øjne igen. *Aldrig nogensinde!*

Og her var han så nu. Langt pokker i vold ude i skoven. Ingen havde tilsyneladende forsøgt at følge efter ham, eller også havde de ikke kunnet finde ham, hvilket vel ikke var så sært, når han ikke engang selv anede, hvor han var. Det kunne selvfølgelig også tænkes, at de bare var lettede over, at han var forsvundet. Og måske fik de slet ikke den tanke, at det kunne være ham, der havde taget Kongestenen. Hans far ville sikkert mene, at han var for dum til at finde på den slags.

Hvor ville han ønske, han kunne have set Flods udtryk, da han opdagede, at stenen var forsvundet. Han vidste, han havde ramt sin far på hans mest ømme punkt, og han ligefrem svælgede i nydelsen ved at forestille sig alle hans pinsler. Ha! Hvor var det i grunden fantastisk! Om ikke andet så var *det* hele den forfærdelige flugt gennem skoven værd.

Falk tog sig til brystet og hev efter vejret. Han havde ikke løbet ret længe, men det føltes allerede, som om han havde en spændetrøje på, der klemte hans bryst sammen, så han ikke kunne få luft. Et øjeblik blev han grebet af angst. Var han syg? Skulle han dø alene herude i skoven?

Han satte farten ned og tvang sig til at trække vejret helt ned i maven. Det ville gå over, det vidste han jo, for det var bestemt ikke første gang i de forløbne dage, at han havde troet, han var ved at dø. Og når alt kom til alt, var det vel alligevel det, han skulle. Altså dø. For hvad skulle han ellers?

Nu jog smerten gennem hans brystkasse, så han måtte krumme sig sammen, mens han løb. Han tumlede gennem et tornekrat, som rev ham i ansigtet, og hans hår satte sig fast i en gren, så en ordentlig tot blev revet af. Han hylede af smerte og trak sig baglæns ud gennem krattet med hænderne for ansigtet.

Han kom ud i en mørk, fugtig lavning, hvor han faldt på knæ på

jorden og bukkede sammen i smerte. Hans skuldre sad krampagtigt fast helt oppe om ørerne, og han måtte kæmpe længe for at få rygsækken af. Så lod han sig falde sidelæns ned i mudderet.

At dømme efter lyset var det ved at blive aften igen. Nogle mørke skyer sejlede forbi over trætoppene, og solens varme var forsvundet. Men sveden haglede alligevel ned over hans krop, og han rystede af udmattelse.

Hvor lang tid ville det mon tage at dø? Kunne han lægge sig til at dø nu? Han lukkede øjnene. Angsten var ved at aftage. Han havde efterhånden fundet ud af, at den ikke i sig selv var farlig. Man døde ikke af skræk, desværre.

Den første gang under sin flugt, hvor han havde været virkelig bange, var, allerede få minutter efter at han var kravlet ud ad sit vindue. Det var også første gang, det var gået op for ham, *hvor* svag han i virkeligheden var. Han havde hængt og dinglet i kanten af vinduet og prøvet på at få fodfæste i den slyngplante, der voksede op ad træværket, og han ville aldrig glemme fornemmelsen af grenene, som gav efter under hans fødder, det gabende tomrum under sig og visheden om, at han aldrig ville have kræfter til at hæve sig op over vindueskarmen og tilbage i sikkerhed. Panikken havde været lige ved at få magten over ham, da en stemme inden i ham sagde: *Og hvad så, hvis du faldt ned?*

Nå ja, hvad så?

I det samme havde han haft held til at få viklet foden ind i en ranke, som var stærk nok til at bære ham, og han havde vredt tænkt: *Ja, men før jeg dør, vil jeg tage Kongestenen fra min far og gemme den et sted, hvor han aldrig kan få fat på den igen. Så har jeg da i det mindste gjort én nyttig ting i mit latterlige liv!*

Og så var det på en eller anden mærkelig måde lykkedes ham at

klatre hen ad muren til Flods vinduer, dels ved at klemme fødderne ind i sprækkerne mellem de tykke tømmerstokke i væggen, dels ved at klamre sig til slyngplanten.

Flere gange undervejs havde panikken igen grebet ham, og værst var det, da han på et tidspunkt var kommet til at kigge bagud og ned i haven. På en udhugget stenbænk midt i et blomsterbed sad en mand i festtøj og svajede fordrukkent frem og tilbage, mens han kiggede forundret op på Falk. Manden var foruroligende lille og meget langt væk, og Falk havde mærket, hvordan sveden begyndte at løbe ned i øjnene på ham, mens hans hænder desperat famlede mellem de regnvåde blade efter noget at holde i. Det havde knaget faretruende i slyngplanten, og nogle af dens grene havde revet sig løs fra huset. Falk havde været sikker på, at det nu var ude med ham.

Han svingede ud i luften og faldt et stykke ned, mens han stadig klamrende sig til den løse gren. Manden på bænken bredte armene ud i et naivt forsøg på at gribe ham uden selv at blive mast, men planten holdt. Et langt øjeblik stirrede de to på hinanden. Så lo manden og vinkede muntert til Falk, hvorefter han gav sig til at synge med på musikken inde fra festsalen. Situationen var så grotesk, at den ville være morsom, hvis ikke den havde været så farlig.

Falk fik med møje trukket sig ind til væggen igen og klatrede videre hen langs muren. Slyngplantens grene var slimede og våde, og hans fødder blev ved med at glide på træværket. Regnen silede ned og fik hans hår til at klistre ned over øjnene, og han kunne ikke give slip med hænderne for at stryge det væk.

Men heldigvis voksede der et kæmpestort pæretræ lige op ad Flods vinduer. Falk havde lettet klamret sig til træets stærke grene, da han var nået frem, mens han forsøgte at dæmpe sin larmende vejtrækning. For i det samme var et par af kongens vagter kommet gående

hen langs huset under ham. Heldigvis uden at kigge op. De havde fået øje på den fulde mand i blomsterbedet og var på vej hen for at hjælpe ham i ly for regnen.

Da vagterne lidt efter var forsvundet rundt om hushjørnet med den syngende mand imellem sig, var Falk klatret op til vinduet. Skodderne havde stået vidt åbne, så han kunne kigge lige ind i soveværelset. Et par olielamper ved siden af den store himmelseng havde oplyst værelset med et flakkende skær. På sengen lå Flod og sov, og hans snorken kunne høres helt ud i pæretræet. I skyggerne længere inde i værelset var en person i gang med at klæde sig på. Det var hans mor. Hendes lange hår hang løst ned ad ryggen, og det lyste som honning i lampeskæret. Hun flettede det langsomt i en løs fletning, så vendte hun sig om og trådte hen ved siden af sengen, så lyset faldt på hendes ansigt. Det så ud, som om hun kiggede direkte ud på Falk.

Han trak sig uvilkårligt tilbage, skønt han vidste, at han måtte være skjult af mørket. Et pludseligt stik af dårlig samvittighed gik gennem hans hjerte, for hans mors ansigt var vådt af tårer, og måske var det sidste gang i sit liv, han så hende.

Men et øjeblik efter var Zol forsvundet ud af rummet og havde lukket døren efter sig.

Falk tøvede. Hans mors ulykkelige ansigtsudtryk havde revet ham ud af galskaben et kort øjeblik og fået en lille snert af tvivl til at snige sig ind i hans sind. Han hang lidt i træet og betragtede sin sovende far med afsky.

Flod lå på ryggen midt i den store himmelseng. Hans mund stod åben, og hans arme lå bredt ud til siderne. Falk kunne have slået ham ihjel lige på stedet, hvis han havde turdet. Vagterne rundt om huset og uden for døren til sovegemakkerne ville ikke kunne nå at stoppe ham.

Det var en forjættende tanke. Problemet var bare, at han ikke anede, hvordan man slog nogen ihjel.

Flods bryst var blottet, og midt på måtten af mørke hår skinnede nøglen til skatkammeret i sin gyldne kæde. Hvad ventede Falk på?

Med besvær var det lykkedes ham at klatre over på vindueskar-
men, men her mistede han balancen og faldt larmende ind gennem
vinduet.

Flod ikke så meget som rørte på sig.

Hurtigt trak Falk den store smedetang op af rygsækken, gik direkte hen til sin far og klippede kæden over.

Sådan kunne Falk i hvert fald bedst lide at forestille sig, at det var foregået. Og *hvis* han havde haft armmuskler som Ørn, så *ville* han have klippet kæden over med et snuptag. Men det havde han jo ikke, så i virkeligheden havde han hevet og maset og rykket i kæden i mange lange minutter, før det omsider lykkedes ham at få den flået over. Det var et mirakel, at Flod ikke var vågnet undervejs, han måtte virkelig være gået hårdt til vinen nede til festen.

Det var Ellin, der først havde givet Falk idéen til at bortføre Kongestenen, da de havde talt om den et par uger inden festen. Fuldkommen sindssygt, selvfølgelig. Men tanken var alligevel blevet ved med at spøge i hovedet på Falk. Måske var han virkelig sindssyg? Og måske var det derfor, han en dag var gået over i smedjen og havde hugget en stor tang og taget den med op på sit værelse.

Nu havde den i hvert fald gjort sin nytte. Han smed tangen fra sig på gulvet ved siden af sin fars seng, stak nøglen i lommen, spændte tasken på ryggen igen og kravlede ud ad vinduet.

Resten var gået ret stærkt. Lidt for stærkt, faktisk. Det var lykkedes ham at komme over i pæretræet, men han havde jo aldrig prøvet at klatre i træer før, så inden han var kommet halvvejs ned, gik det galt.

Hans fod gled på den våde stamme, og den gren, han klamrede sig til med hænderne, brækkede. Han var faldet resten af vejen og landet så hårdt på den ene arm, at han stadig havde ondt i den nu, mange dage senere.

Og der havde han så ligget i pløret under træet og bidt tænderne sammen for ikke at skribe højt af smerte og forbandet, at han aldrig havde fået lov til at være en rigtig dreng. Og han havde sværget, at han aldrig mere ville have ondt af sin mor. Hun havde selv været med til at ødelægge hans barndom, og hun kunne bare have ladet være med at gifte sig med Flod! Hun kunne bare have ladet være med at få *ham*, når hun alligevel ikke ville lade ham have et liv!

Så var han kravlet i ly bag nogle buske og havde ligget og ventet med vreden ulmende i sig, indtil musikken fra festsalen omsider var forstummet, og en dyb stilhed havde lagt sig over hele borgen. Som i en rus var han kommet på benene igen, var gået ind i borgen, gennem hall'en, videre ind i festsalen og ned til forhøjningen i den fjerne ende.

Ingen havde forsøgt at standse ham, skønt nogle få festdeltagere stadig tågede omkring. I salen havde der ligget et par stykker og sovet på bænke, og Falk havde været nødt til at skræve hen over en fed kvinde i en høj rød blondkjole, som lå bevidstløs midt på gulvet foran forhøjningen med kongens og dronningens troner. Han havde grebet en lampe fra et bord og trukket det tykke forhæng til side, som skjulte trappen ned til skatkammeret, og det tog ham ikke lang tid at låse de seks døre op.

Kongestenen lå i ensom majestæt på et lille sølvbord midt i rummet. Da Falk tog den i hænderne, gik det i et kort gysende øjeblik op for ham, hvad det var, han var i færd med at gøre. Stenens energi var så stærk, at han var lige ved at lægge den fra sig igen. Han kunne ligefrem mærke sin fars begær, der lå som et panser omkring den, og han vidste

med grufuld klarhed, at det, han var i færd med at gøre lige nu, med sikkerhed kunne blive hans død.

Han åbnede sin taske og smed i en fart stenen ned i den, mens han kiggede den anden vej. Så låste han alle dørene efter sig igen og løb sin vej. Det var faktisk forbløffende, hvor nemt det var at være modig, når man var så overbevist om sin sag, at man var ligeglad med konsekvenserne. Men hans far havde selvfølgelig heller ikke fanget ham endnu.

Han var smuttet ud ad den lille låge bag køkkenet og havde fulgt stien bag om fæstningsmuren. På den anden side af borgen havde han sat kursen mod øst langs de store græsarealer. Han var kun stødt på en enkelt vagtpatrulje, som havde krydset hans vej et sted i nærheden af hærvejen, men patruljehundene logrede bare venligt, da de passerede de buske, hvor Falk havde gemt sig. De kendte hans duft.

Og det var det sidste, han havde set til nogen mennesker siden den nat, han var løbet væk. Derefter havde han bare løbet og løbet, så meget han overhovedet kunne, igennem regnen og det buldrende mørke, indtil natten langsomt var gledet over i et tåget morgengry ...

Falk stønnede igen og satte sig op på den mudrede skovbund. Han kunne trække vejret næsten normalt nu, og der var ingen tegn på, at han skulle dø foreløbig. Han stak hånden i lommen og spiste lidt flere af de bær, han havde plukket i den solbeskinnede lysning tidligere på dagen. Det var ved at blive mørkt, og det var begyndt at småregne igen. Han stak tungen ud af munden og forsøgte at fange nogle af regndråberne, men det hjalp ikke ret meget på tørsten.

I bunden af den lavning, hvor han befandt sig, var der et mudret vandhul. Han rejste sig med besvær og gik hen til det. Vandet var brunt og fyldt med blade, og han havde ikke spor lyst til at kaste mere op i dag, så i stedet gik han hen til et træ og slikkede de dråber i sig, som havde samlet sig på dets blade. Det var bedre end ingenting. Men

måske ville vandhullet kunne bruges til at kaste Kongestenen i? Han var så træt af at bære på den, og hvem skulle nogensinde kunne finde den her?

Han fandt stenen frem fra sin taske og vendte og drejede den mellem hænderne. Trods det svage aftenlys skinnede den dybgrønne farve med en fascinerende glød.

Så gav det et sæt i ham, og han var lige ved at kaste stenen fra sig. Han syntes pludselig, han så Flod stå foran sig i skyggerne mellem træerne, og han fik et chok ved styrken af sin fars nærvær. Lynhurtigt proppede han Kongestenen i tasken igen og bandt snøren stramt til. Nej, han ville ikke skille sig af med den endnu. Han var stadig for tæt på Egeborg og kongens magt. Han måtte længere væk, måske helt uden for Furiens grænser. Men hvordan pokker kunne han vide, hvornår han var kommet det?

Falk tog tasken på igen med et ryk.

„Du får den aldrig!“ råbte han vredt. „Om jeg så skal løbe til verdens ende!“

Det lød ikke ret imponerende. Træernes tykke stammer og de mange lag af rådneblade dæmpede hans stemme til en dump hvisken.

Han samlede en stor kæp op fra jorden og slog hidsigt efter skyggerne med den. Så kylede han den pludselig fra sig igen og satte i løb ind mellem træerne i det hastigt tiltagende mørke.

Nætterne var de værste ...